నాన్నగారి జ్ఞాపకాలు

- డా.గాయత్రీదేవి

1974 నుంచి దాదాపు ఒక దశాబ్దం పాటు ఆశేష ఆంధ్ర శ్రోతలనీ ఆకాశవాణి విజయవాడ కేంద్రానికి కట్టిపడేసిన కార్యక్రమం – ధర్మ సందేహాలు(వ్యాసపీఠం). ఆ కార్యక్రమం అంత ఆసక్తికరం కావడానికి ముఖ్యకారణం శ్రీ ఉషశ్రీ – ఉషశ్రీగారి గంభీరగళం, అనితరసాధ్యమైన కథనశైలి. ఆ రోజుల్లో ఆదివారం మధ్యాహ్నం ఆకాశవాణి విజయవాడ కేంద్రం నుండి ఈ కార్యక్రమం ప్రసారమయ్యే సమయంలో ఏ పూటకాపూట సంపాదించుకుంటే కానీ రోజుగడవని రిక్షా వాళ్ళు కూడా బేరం దొరికినా రిక్షా కట్టేవారు కాదు, కార్యక్రమం పూర్తయేవరకూ. ఏ కిళ్ళీ కొట్టు దగ్గరో చేరి, భక్తిశ్రద్ధలతో 'ధర్మసందేహాలు' కార్యక్రమం విన్నాకనే బేరం చూసుకునేవారు. అంతగా పామరులనీ పండితులనీ సమంగా ఆకర్షించింది ఆ కార్యక్రమం. ఆ ఆకర్షణ ఎంతంటే – నాలుగు దశాబ్దాల తర్వాత ఈ రోజుకి కూడా రామాయణ, భారతాల ప్రవచనాలంటే ఉషశ్రీ గారినే గుర్తుచేసుకుంటున్నారు.

ఉషశ్రీ గళానికి ఉన్న శక్తి కలానికి కూడా ఉంది. ఉషశ్రీ రాసిన రామాయణ, భాగవత, భారత కథలని చదువుతోంటే విన్నట్లే ఉంటుంది. ఆయన కలం నుండి జాలువారిన రచనలు ఒక్కొక్కటీ ఎన్నో లక్షల ప్రతులుగా ప్రజల దగ్గరకి చేరి వాళ్ళ ఇళ్ళల్లో గుండెల్లో చిరస్థాయిగా నిలిచిపోయాయి.

ఉషశ్రీగారి సాహిత్యాన్ని ఈ తరానికి అందించడంలో విశేషమైన కృషి చేస్తున్నారు, వారి కుమార్తె డా.గాయత్రీ దేవిగారు.

'నాన్నగారి జ్ఞాపకాలు' శీర్షికలో డా.గాయత్రీదేవిగారు ఉషశ్రీగారి జీవితాన్ని ఈ తరం పాఠకులకు 'కౌముది' ద్వారా అందిస్తున్నారు.

(క్రిందటి సంచిక నుంచి తరువాయి)

అమ్మా నాన్నా

మా అమ్మకీ నాన్నకీ పెళ్ళైంది ౧౯౪౬ లో మే ఐదున. అంటే అప్పటికి నాన్న భీమవరం కాలేజీలో బీయే చదువుతూ ఉండి ఉంటారు. నాన్న చదువు పూర్తైంది ౧౯౪౮ లో .

నాన్న పెళ్ళైంది అమ్మ పుట్టిల్లైన పల్లెపాలెంలో.

తన పెళ్ళిశుభలేఖ నాన్నే డిజైన్ చేసుకున్నారనుకుంటా (ఈ రోజుల్లో ఇది సామాన్య విషయమే. పంతొమ్మిది వందల యాభైల నాటికి ఏ మాత్రం కాదు) ఎందుకనుకుంటున్నానంటే – తర్వాత మా పెళ్ళిళ్ళ శుభలేఖల్లో అదే ముద్ర కనిపిస్తుంది.

ఉషశ్రీ-- కళ్యాణ లేఖలు

మే 5 శ్రీ ఉషశ్రీ పెళ్ళిరోజు. 1956 లో వ్యాసవెంకటసత్యవతి తో వారి వివాహం జరిగింది. ఆ నాటి ఆ శుభలేఖ ఇది. తన పెళ్ళి శుభలేఖ పైన "ఉషశ్రీ కళ్యాణ స్వాగతం" అని రాయించి తన శైలిలో ప్రత్యేకంగా వేయించుకున్నారు ఉషశ్రీ. అసలు తనకి పెళ్ళి వద్దంటూ చాలా కాలం తప్పించుకున్న ఉషశ్రీ పెళ్ళికూతుర్ని వివాహ వేదిక మీద తెర తీసిన తరవాతే మొదటి సారి చూశారు.

ఉషశ్రీ తన కుమార్తెల వివాహాలకి అందరూ సాధారణంగా వేయించినట్లు కాక తనశైలిలోనే వేయించారు శుభలేఖలు. స్పష్టంగా, క్లుప్తంగా, సూటిగా, అవసరమయిన విషయాన్ని అనవసరమయిన పదాలు లేకుండా చెప్పడం ఉషశ్రీ పద్ధతి. ఆ శైలే ఆయన అచ్చు వేయిన శుభలేఖలలో కూడా కనబడుతుంది.

ఉషశ్రీ
కళ్యాణ స్వాగతం

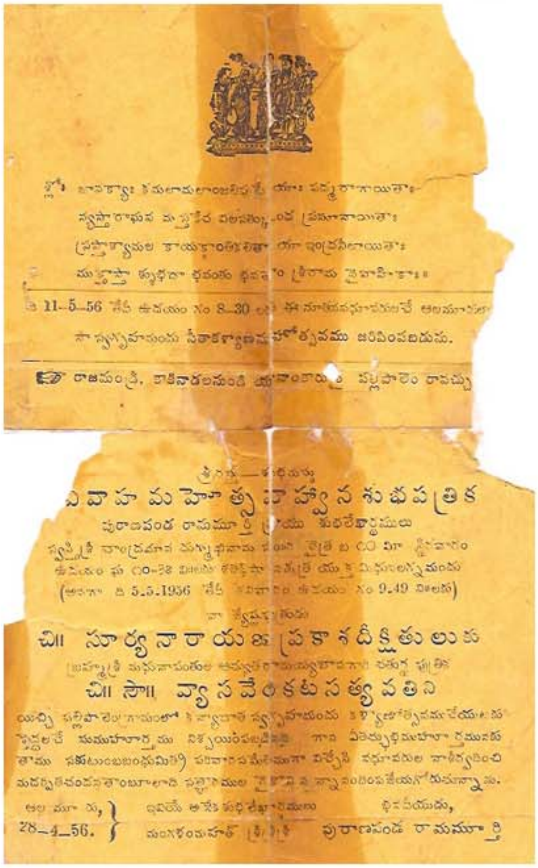
ది 11-5-56

వివాహ మహోత్సవాహ్వాన శుభపత్రిక

చి॥ సూర్యనారాయణ ప్రకాశదీక్షితులుకు

చి॥ సౌ॥ వ్యాసవేంకటసత్యవతి

28-4-56.

పురాణపండ రామమూర్తి

➡ ఉషశ్రీ షష్టిపూర్తి సన్మాన సభ

➡ ఉషశ్రీ పెద్ద కుమార్తె గాయత్రీదేవి వివాహానికి వేసిన శుభలేఖ

➡ ఉషశ్రీ మూడవ కుమార్తె జయంతి వివాహాని వేసిన శుభలేఖ

ఏదీ భద్రంగా దాచుకోని మా నాన్న తన పెళ్ళి శుభలేఖ ఎంత భద్రంగా దాచుకున్నారో. ఆ శుభలేఖకి షష్టి పూర్తి అయింది. దాన్ని నాన్న ఎంత భద్రంగా ఉంచావో – మేమూ అలాగే ప్రేమగా, అమ్మానాన్నల ఇద్దరి గుర్తుగా దాచి ఉంచాం.

పెళ్ళిచూపులకి నాన్న వెళ్ళలేదుట– తాత వెళ్ళి అమ్మను చూసారుట – ఒకరి ఫొటోలు ఒకరు చూసుకున్నారో లేదో – పెళ్ళిచూపులు లేని పెళ్ళి వాళ్ళది – కానీ వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళిచూపులని తల్చుకుంటే మాత్రం నవ్వుగా అనిపిస్తుంది. ఏ పిల్లలకైనా అలాగే ఉండచ్చు.

తాత అమ్మలో ఏం చూసి నాన్నకి ఆ సంబంధం ఖాయం చేసారో. అమ్మది మధునాపంతుల వారి కుటుంబం. ఆంధ్రపురాణం లాంటి కావ్యాలు రాసిన మధునాపంతుల సత్యనారాయణశాస్త్రి గారు అమ్మకి అన్నయ్య అవుతారు. పండిత కుటుంబం అని చూసారేమో తాత.

అమ్మ పల్లెపాలెంలో సంగీతం నేర్చుకుంది. వాళ్ళక్కాచెల్లెళ్ళకి కర్నాటక సంగీతం వచ్చు. అమ్మ కీర్తనలూ, పెళ్ళిపాటలూ, జానపదగీతాలూ – వంటింట్లో పనిచేసుకుంటూ పాడుకుంటూ ఉండేది. మేం వింటూనే ఉండేవాళ్ళం. అమ్మ పాట నచ్చిందేమో తాతకి.

ఇద్దరిలోనూ మా అమ్మే అందంగా ఉంటుంది. అమ్మ బావుంటుందని ఒప్పుకున్నారేమో తాత. నేను ఇలా అంటోంటే, మా నాన్న నా పక్కనుంటే నవ్వుకునేవారు – హాయిగా, సంతోషంగా, ఆనందంగా.

తాత సంగతి సరే – పెళ్ళికి ముందూ, పెళ్ళైన కొత్తలో నాన్న రాసిన కథల్లో – కొత్తగా పెళ్ళైన జంటల ముచ్చట్లూ, ఆలోచనలూ ఎక్కువగానే రాసారు నాన్న. పెళ్ళి గురించీ, కాబోయే శ్రీమతి గురించీ మనస్సులో ఏవో ఊహలు ఉండే ఉంటాయి నాన్నకి. అమ్మలో నాన్నకి ఏం నచ్చిందో!

అమ్మ పేరు వ్యాస సత్యవతి. ఆ పేరంతా భారతమే. భారతాన్ని రాసిన వాడు వ్యాసుడు. భారత కధకి ఆద్యురాలు సత్యవతి. ఆ రెండు కలగలసి వ్యాస సత్యవతి. అమ్మ పేరు నచ్చుండచ్చు ....

అమ్మ సంగతి తెలియదు. ఆ రోజుల్లో ఆడపిల్లలకి మొగుళ్ళ గురించి ఎలాంటి ఆశలుండేవో చెప్పడం కష్టం.

అదో లోకం.

వాళ్ళిద్దరికీ ఒకరికొకరికి కుదిరిందా లేదా అని నేనిప్పుడు ఆలోచించకూడదు.

నాన్న రచనలు చదివే ఆసక్తీ, చదివినా అర్థం చేసుకోగల శక్తీ ఆవిడకి లేవు. అది ఆకాలంలో చాలా మంది విషయంలో నిజమయ్యే ఉంటుంది. అప్పుడు ఆడపిల్లలకి చదువు చెప్పించేవారు కాదు.

అమ్మకి చదువు లేకపోవడమే కాదు – కాస్త లోకజ్ఞానం కూడా తక్కువే. అప్పటి పెద్దవాళ్ళ భాషలో చెప్పుకోవాలంటే కాస్త వెర్రిమాలోకం.

ఆ వెర్రితనంతో నాన్న బాధపడి ఉంటారు. ఐతే అదేం నాన్న పనికి అడ్డం రాలేదు. రాకుండా చూసుకున్నారు. అలా చూసుకోడం సామాన్యమైన విషయం కాదు. ఒక్కోసారి వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటే – తనకి పూర్తిగా సహకరించని నేపథ్యాన్ని పక్కన పెట్టి నాన్న అంతపని ఎలా చెయ్యగలిగావా అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది.

ఓరకంగా చూస్తే అమ్మ మేధస్సుకి అందనంత ఎత్తుకి ఎదిగారు. నాన్న అంత ఎత్తున ఉన్నారని అమ్మకి తెలియదు. ఎత్తంటే నా ఉద్దేశం నాన్నకొచ్చిన పేరుప్రతిష్టలు కావు. అవి ఆవిడకి తెలుసు. నాన్న నేర్చిన చదువూ, నాన్న చేసే ఆలోచనలూ, ఆయన చెప్పే విషయాలూ – వాటి ఎత్తు గురించి నేననేది.

ఐతే ఆ ఎత్తేం వారిని దూరం చెయ్యలేదు. నేను మా అమ్మనేదో అంటున్నానని అనుకుంటున్నారా? అదేంలేదు నాన్నా. అమ్మ వెర్రిబాగుల్దని – ఆవిడ అంటే నాన్నకి ప్రేమ.

ఆలుమగలంటే హెచ్చుతగ్గులు పట్టించుకోకపోడం.

★★★★★

అమ్మ వెర్రిబాగుల్దేమో కానీ వెర్రిది కాదు. అమ్మకి సంగీతం అబ్బినట్లే వంట కూడా స్వతస్సిద్ధంగా అబ్బేసింది. పుట్టడమే గరిటెతో పుట్టినట్లుంటుంది అమ్మ.

ఎవరు ఎప్పుడు ఏం అడిగినా – అమ్మ ఏదో ఒకటి చెయ్యడానికి సిద్ధంగానే ఉంటుంది.

ఎప్పుడైనా ఏవిషయంలోనైనాసరే అమ్మ గొడవపడుతూనో, అరుస్తూనో ఉన్నప్పుడు నాన్న – "వ్యాసీ, పిల్లలకి ఆకలేస్తోంది – గార్లు చేస్తావా" అని అడిగితే, అమ్మ – వెలిగి ఆరే చిచ్చుబుడ్డిలా చల్లపడిపోయేది. ఆవిడ మనస్సులోంచి, మొహంలోంచి, కళ్ళలోంచి, మొత్తం ఆవిడలోంచి కోపం మాయమైపోయేది. నవ్వుతూ "గార్లు మీకు కావాలని అడగచ్చు కదా – పిల్లల నెపం ఎందుకు?" అనేది.

నాన్న నవ్వుతునే – "నాకైతే నాక్కావాలని అడగనా ఏంటి? పిల్లలకే – వాళ్ళకి ఆకలేస్తోంది" అనే వారు. వెంటనే వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోతూ "గార్లకి మినపప్పు నానబెట్టాలి. ఇంకేదన్నా చేస్తా" అనే అమ్మతో – "మినపప్పు నానబెట్టావుగా – అదిగో ఆ గిన్నెలో చూడు" అని నాన్న అనడం గుర్తొస్తూనే ఉంటుంది.

"నేనా? నేను నానపెట్టలేదు. ఎవరు పెట్టారో" అని అనుకుంటూ రుబ్బడానికి కూచునేది అమ్మ. ఆ నానబెట్టింది నాన్నేనని – ఆపని గుట్టుగా ముందే చేసేసానని – చెప్పేవారు కాదు నాన్న.చెప్పకపోయినా నాన బెట్టింది నాన్నేనని ఆవిడకీ తెలుసు....

అసలు ఇంట్లో ఏ పని చేసినా ముందుగా ఎవ్వరితోనూ చెప్పి చేసేవారు కాదు. ఇంటి బయట అంత పేరు ప్రతిష్టలున్నా, అందరూ గురువుగారూ అంటున్నా, నాన్న మాటలు వినడానికి వేలాది జనం వస్తున్నా, అందులో చాలా మంది సాష్టాంగాలు చేస్తున్నా – అవన్నీ ఇంటి బయటే ఉంచేసే వారు. ఆ పొగడ్తలని ఇంటి గుమ్మం దాటి లోనికి రానిచ్చేవారు కాదు. ఇంట్లో మామూలు భర్తగా, నాన్నగానే ఉండేవారు.

మా ఇంట్లో ౧౯౭౩ వరకూ గేసుపొయ్యి లేదు. ఉదయం లేచీ లేవగానే – ఇనప కుంపట్లో బొగ్గులు వేసి కుంపటి కింద కాయితాలు మంటపెట్టి విసనకర్రతో బొగ్గుల కుంపటి వెలిగించే పని నిత్యం మా నాన్నే చేస్తూ ఉండేవారు. విసనకర్రతో విసరడం కష్టంగా అనిపించి – తర్వాత తర్వాత

కుంపటి వెలిగించడానికి విసనకర్ర కాకుండా టేబుల్ ఫేను వాడేవారు. అది నాన్న కనుక్కున్న సులభ పద్ధతి.

ఇంట్లో బాయిలర్ వెలిగించడం నాన్న పనే. తన చిన్నప్పుడు మామ్మకి వంటలో సాయం చేసేవారు నాన్న. అప్పుడు పొట్టు పొయ్యి కూరేవారుట. పొట్టుపొయ్యి కూరడానికి నేర్పూ ఓర్పూ ఉండాలి. అవి రెండూ నాన్నకి ఉన్నాయి. మనం మాట్లాడుకుంటున్న కుంపట్లూ, పొయ్యిలూ ఇప్పుడు విజయవాడలోనే కాదు – ఆలమూరూ లోనూ, పల్లెపాలెంలోనూ కూడా ఉండి ఉండవు.

అమ్మ వండడమే కాదు – రుచిగా వండుతుంది. ఆ రుచి కూడా మామూలు రుచి కాదు. మాంచి రుచి.

ఇక్కడో సంగతి చెప్పుకుతీరాలి. వంట ఆవిడదే ఐనా వడ్డన మాత్రం నాన్నది. ఎవరి కంచంలో ఏముందో లేదో, ఎవరికి ఏం ఇష్టమో కాదో, ఎవరు ఎంత తినగలరో లేదో నాన్నకి తెలుసు. తెలుసంటే నువ్వు గమనించి తెలుసుకుంటారు. మా ఇంట్లో వాళ్ళ అలవాట్లే కాదు, మా ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళ అలవాట్లు కూడా నాన్నకి తెలుసు. అందరినీ చూసుకుంటూ వడ్డిస్తూ, వడ్డింపచేస్తూ తినేవారు నాన్న.

వడ్డిస్తూ, ఆ వంటకం గురించి వర్ణిస్తూ తినేవారు. మధునాపంతుల వారి అలవాటో ఏమో – మా అమ్మ చేసే పులుసుల్లో బెల్లం ఎప్పుడూ ఎక్కువగానే ఉండేది. గుమ్మడికాయ పులుసులో ఐతే మరీను. అది చూడగానే గుమ్మడికాయ హల్వా తినండి అని వడ్డించేవారు నాన్న. ఈ నాటికీ గుమ్మడి కాయ పులుసు తింటూంటే ఆమాటలు తల్చుకోకుండా తినడం మాకు సాధ్యం కాదు. పులుసుకి ఆ జ్ఞపకాల తీపి చేరి మరీ రుచిగా ఉంటోంది....

ఇంట్లో పిల్లలెవ్వరికీ ఏసమయంలోనూ తినడానికి లేకపోవడంలేదు. ఏదో ఒకటి ఉండేది. ఒకవేళ ఏకారణంగానో అమ్మ ఎప్పుడైనా ఏ స్వీటైనా హాటైనా మర్నాటికని దాస్తే – దాన్ని వెతికి బయటకి తీసి మాకిచ్చేసేవారు నాన్న. ఆవిడ వెతికి చూసుకుని లేదేంటని అడిగితే నేను తినేసానని చెప్పేవారు. నాన్న తిన్లేదని ఆవిడకి తెలియదా? ఆవిడకి తెలుసునని నాన్నకి తెలియదా?

ఆలుమగలంటే – ఒకరినొకరు అర్థంచేసుకోడం.

★★★★★

తెలుగునాట ఆడపిల్లలచేత పెళ్ళికాక ముందే రుక్మిణీ కళ్యాణం పద్యాలు చదివిస్తారు. రుక్మిణీ కళ్యాణం చదివితే పెళ్ళవుతుందని నమ్మకం.

అమ్మ – పెళ్ళై కాపురానికి వచ్చాక – మామ్మ దగ్గరా, నాన్న దగ్గరా భాగవతం పద్యాలు నేర్చుకున్నానని చెప్పేది. మరి రుక్మిణీ కళ్యాణం పద్యాలు కూడా పెళ్ళి తర్వాతే నేర్చుకుందేమో.

ఏం పోతన్న – ఇన్ని వందల సంవత్సరాల తర్వాత కూడా ఆయన రాసిన – గజేంద్రమోక్షం, ప్రహ్లాదచరిత్ర, రుక్మిణీ కళ్యాణం, వామనావతారం, నరకాసురవధ పద్యాలు నేర్చుకుని చదువుకుంటూనే ఉన్నారు. ఆడియోలూ విడియోలూ ఉంటాయని కూడా తెలియని కాలంలో – పద్యాలతో సినిమా చూపించాడాయన. అల వైకుంఠ పురంబులో అని లాంగ్ షాట్లో మొదలెట్టి కెమేరాని నెమ్మదినెమ్మదిగా లక్ష్మీదేవితో ఆడుకుంటున్న విష్ణుమూర్తి మీదకి జూం చేసి – అక్కడ నుండి మొసలిని చంపి ఏనుగుని కాపాడే వరకూ మన కళ్ళని విష్ణుమూర్తి తోనే పరిగెత్తించగల అద్భుతమైన పద్యస్రృష్టిని అందించాడు. ఆయన రాసిన పద్యం అని నమ్మలేక దేవుడే దిగివచ్చి పద్యం రాసి ఉంటాడని అనుకునేలా రాసాడు.

తెలుగు నేర్చుకోడం మానేస్తే తెలుగు జాతి పోగొట్టుకునే సంపదేంటో తెలుగు వాళ్లకి అర్థం అవుతోందో లేదో. తరతరాలుగా – తల్లితండ్రుల నుండి పిల్లలకి అలవోకగా వచ్చేస్తున్న పద్యాలవి. మా అదృష్టం – మా అమ్మా నాన్న చదువుతున్న పద్యాలు వింటూ వింటూ పెరిగాం మేం.

అమ్మ స్కూల్లో పెద్దగా చదువుకోలేదు. పెళ్ళయ్యాకే ఇంగ్లిష్ అక్షరాలు నేర్చుకుంది. అదీ నాన్న దగ్గర. అమ్మ ఎప్పుడైనా మనీఆర్డర్లకోసమో బేంకులకోసమో – సంతకం చెయ్యాల్సి వచ్చినప్పుడు పొడి అక్షరాలతోనే సంతకం చేస్తూ – మీ నాన్న నేర్పారే అమ్మాయీ – అని గర్వంగా ఆనందంగా చెప్పుకునేది. అలా అంటున్న అమ్మని చూస్తోంటే ముచ్చటేసేది.

మా అమ్మా నాన్నా మాతో ఆడ్డమే కాకుండా – విడిగా ఒకరితో ఒకరు ఆడుకునే వాళ్ళు. ముఖ్యంగా వాళ్ళిద్దరూ కారమ్స్ ఆడడం ఎప్పటికీ మర్చిపోలేం . ఆ దృశ్యం కేరమ్స్ వేసుకుంటే – భలే ఉండేది.

అమ్మైతే ఆట గెలిచి తీరాలని ఆడేది. సరదాగానే ఆడినా అందులో ఆ పట్టుదల తెలిసేది.

నాన్నకి ఆట ఆడ్డం సరదా. గెలిచి తీరాలన్న కోరికా, కసీ లేవు. హాయిగా ఆడేసే వారు.

నాన్న ఆట బావున్నట్లు అనిపించేది నాకు. ఆయన స్ట్రైకర్ని పట్టుకోడంలోని ఒడుపూ, దాన్ని వేలితో నెమ్మదిగా జారవిడుస్తున్న విడుపూ – ఇప్పటికీ కళ్ళకి కట్టినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఐతే అమ్మే ఎక్కువసార్లు గెలిచేది.

ఆట ఆపడం గమ్మత్తుగా ఉండేది. మధ్యలో ఎప్పుడో నాన్న పనుండో ఇంక చాలనిపించో లేచేసే వారు. "ఏంటీ గెలవడం లేదని లేచేస్తున్నారా?" అనేది అమ్మ. టీ అనో పకోడీ అనో అనేవారు నాన్న. అంతే. ఆవిడ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయేది.

ఆలుమగలంటే సరదాగా ఆటలాడుకోడం.

★★★★★

అమ్మా నాన సరదాగా ఆట్లాడుకోడం, మాట్లాడుకోడమే కాదు – అప్పుడప్పుడు పోట్లాడుకునే వారు కూడా. ఇద్దరి గొంతులూ పైకి లేచేవి. మాటల్లో సౌమ్యం పోయేది. పోట్లాడుకునే విషయం పెద్దది కాకపోయినా పోట్లాట పెద్దదిగా అనిపించేది. నాకైతే చాలా భయం వేసేది.

అమ్మ విసురుగా వంటింట్లోకీ, నాన్న కోపంగా వీధిలోకీ వెళ్ళిపోయేవారు. కొంతసేపయ్యాక ఇద్దరూ కలిసిపోయేవారు. అంతలా అరుచుకున్నది వీరేనా అని అనిపించేలా అయిపోయేవారు.

నాకు పెళ్ళై హైదరాబాదులో ఉండడం మొదలెట్టిన కొన్నె నెలలకే – అమ్మకి హార్ట్ అటాక్ వచ్చింది. హాస్పిటల్లో చేర్పించారు. నేనూ విజయవాడ వెళ్ళాను.

అప్పుడు నాన్న అమ్మకి చేసిన పనులు చూస్తే వీళ్ళేనా అంతలా కీచులాడుకున్న వాళ్ళని అనిపించింది. నాన్నే సమయానికి మందులు ఇచ్చేవారు. పళ్ళరసాలు తాగించేవారు. ఇడ్లీలు తినిపించేవారు. ఇంటి పనంతా చెల్లెళ్ళకి అప్పగించి – లోకమంతా ఆవిడే అన్నట్లు అమ్మతోనే ఉండిపోయారు.

ఆవిడకి కొంచెం తగ్గగానే – ఆవిడ అలవాటు కొద్దీ ఆవిడ వంటింట్లో పనిలోకి వెళ్ళిపోయింది. ఇద్దరూ అలవాటు కొద్దీ మళ్ళీ మామూలుగా దెబ్బలాట మొదలెట్టేసారు.

పూర్తి నమ్మకం, ప్రేమా ఉన్న చోటే – అరుచుకోడం, దెబ్బలాడుకోడం – ఉంటాయేమో. అలాంటి వాళ్ళకే – పోట్లాటల వల్ల అవతల వాళ్ళు మనల్ని ప్రేమించడం మానెయ్యరన్న ధైర్యం ఉంటుందేమో.

ఆలుమగలంటే హాయిగా కీచులాడుకోడం.

ఈ వ్యాసాల ఆడియోలు ఇక్కడ వినవచ్చు: Link to Audios

మా వెబ్ సైట్స్ - ushasri.com, drgayatridevi.com

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments